

Суб'єктивну сторону відповідних податкових правопорушень становить вина платника податків, яка, з огляду на специфіку відносин, проявляється в тому, що особа: 1) мала можливість дотриматись податково-правової норми, за порушення якої до неї потенційно може бути застосована фінансова відповідальність; 2) не вжила достатніх заходів для її дотримання [2].

Таким чином, притягнути платника податків за вчинення податкових правопорушень, передбачених п. п. 120.3-120.6 ст. 120 ПК України, і, як наслідок, застосувати відповідний вид і розмір фінансово-правових санкцій, можливо тільки у тому випадку, коли у діянні, вчиненому особою, будуть наявні усі елементи складу конкретного податкового правопорушення.

#### **Список використаних джерел:**

1. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві: Закон України від 16.01.2020 р. № 466-IX (у ред. Закону від 17.12.2020 р. № 1117-IX). *Офіційний вісник України*. 2021. № 4. Ст. 203.

2. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI (у ред. Закону від 17.12.2020 р. № 1115-IX). *Голос України*. 2021. № 35.

**Скринчук О.П.**

*здобувач I курсу магістратури кафедри конституційного,  
адміністративного та фінансового права  
Чернівецького юридичного інституту  
Національного університету «Одеська юридична академія»*

### **РЕФОРМУВАННЯ ЯК ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ**

Успішна діяльність держави пов'язана з ефективним функціонуванням виконавчої влади, створенням оптимальної системи її органів, які здійснюють публічне адміністрування. Подальший розвиток та реформа діючої системи органів

виконавчої влади в Україні має забезпечити ефективність діяльності виконавчої влади, її ефективний вплив на керовані сфери соціального розвитку країни [1].

Найактуальнішою науковою проблемою державотворення України є вдосконалення організації та функціонування органів виконавчої влади.

Загальновизнано, що виконавча влада реалізує найважливіші функції держави. Враховуючи це, теоретичне обґрунтування оптимізації функцій управління – головного чинника ефективного функціонування виконавчої влади – є важливим як з теоретичної, так і з практичної точки зору.

Підвищення ефективності та результативності системи державного управління, уточнення закономірностей розвитку соціальних процесів, а також вирішення проблем реформування систем (установ), що забезпечують належний рівень її життєдіяльності, є важливим фактором забезпечення національної безпеки.

Ось чому в останні десятиліття в різних країнах акцент робиться на дослідженнях, спрямованих на пошук нових моделей державного управління в умовах сучасної глобалізації з урахуванням специфічних культурних, історичних, суспільно-політичних та економічних особливостей національного розвитку [2].

Найкращі результати ієрархічної організаційної соціальної системи зазвичай забезпечуються за умови її моноцентричної, а не поліцентричної структурної побудови. Тобто за умови, що всі структурні підрозділи системи підпорядковуються керівництву з одного, а не з декількох центрів влади. Натомість республіканська форма правління змішаного, напівпрезидентського типу, встановлена Конституцією України, природно пов'язана з так званим дуалізмом виконавчої влади. Це означає, що повноваження вищої виконавчої влади певною мірою розподілені між Президентом України та Кабінетом Міністрів [3].

Як вітчизняний, так і зарубіжний досвід показує, що реформа державного управління повинна бути органічно інтегрована в процеси соціальної трансформації, спрямованими на прогресивний розвиток суспільства.

Одним із ключових етапів реформи є розширення спроможності міністерств та перетворення їх на аналітичні та авторитетні центри, які візьмуть на себе керівництво впровадженням реформи та в цілому активізують діяльність уряду.

Реформа державного управління зміщує фокус міністерства від вироблення нормативно-правових актів та управління активами до формування політики у галузях, за які відповідає міністерство.

Це означає, що зусилля міністерств будуть зосереджені на постійному аналізі проблем та пошуку потенційних рішень, формуванні відповідної політики та оцінці потенційних чи існуючих наслідків їх реалізації. Міністерства також здійснюватимуть моніторинг незадоволення та оцінюватимуть запропоновану політику та можливі рішення зацікавлених сторін. Вони будуть аналізувати вплив рішень, які вже впроваджуються, на проблему з метою коригування в реальному часі.

Формування політики буде ключовою функцією нових структурних підрозділів, створених у міністерствах – підрозділах з політики. Новостворені підрозділи стратегічного планування та європейської інтеграції візьмуть на себе функції координації, визначення пріоритетності політики та стратегізації. Це, в свою чергу, дасть змогу уряду вибудувати збалансовану ієрархію стратегічних цілей. Державний бюджет формуватиметься відповідно до цих цілей. Трирічне планування бюджету забезпечить належне фінансування для досягнення цілей. Постійний моніторинг та оцінка результатів політики дозволять оцінити їхню ефективність та коригувати на основі існуючих стратегічних цілей.

Є, серед іншого, плани запровадити адміністративну процедуру, засновану на принципах ЄС, підвищити якість адміністративних послуг та збільшити частку послуг, доступних в електронному вигляді, зменшити адміністративне навантаження на бізнес та людей.

За даними світових показників врядування, Україна займає досить низьку конкурентоспроможність. Її позицію можна покращити, зменшивши адміністративний тягар державного

регулювання, покращивши якість надання адміністративних послуг та переконавшись, що адміністративні дії є законними та передбачуваними.

Реформа повинна створити систему публічного адміністрування, яка гарантує належне виконання політичних рішень та правових норм, є прозорою, передбачуваною та орієнтованою на клієнтів, орієнтованою на стійке економічне зростання та сприяє розвитку підприємництва та інвестицій. Крім того, хороше публічне адміністрування повинно відзначатися раціональним використанням фінансових та людських ресурсів, створенням умов для самореалізації людей та перетворенням держави на привабливого та ефективного роботодавця [4].

Реформа має перетворити систему центральних органів виконавчої влади на керований механізм:

з чітким розподілом повноважень та обов'язків, оптимізованим за змістом та переліком державних функцій, кількістю державних службовців, зосередженим на задоволенні потреб суспільства.

Саме цей необхідний інструмент слід використовувати за призначенням і в перспективі. Це здатне підвищити ефективність публічного адміністрування та значно скоротити використання коштів державного бюджету на утримання державного апарату.

Органи виконавчої влади - це організований колектив, який утворює самостійну частину державного апарату, наділений компетенцією, виконує державну функцію, структура та діяльність якої регулюються законодавством. Центральні органи виконавчої влади, як суб'єкти публічного адміністрування, наділені широким спектром повноважень: приймати нормативні акти управління, адміністративні акти, укладати адміністративні угоди, здійснювати дискреційні повноваження, притягувати до адміністративної відповідальності тощо. надзвичайно важливо на рівні закону детально прописати їх функції та завдання.

Аналіз сучасного стану системи органів виконавчої влади переконливо показує, що позитивних результатів не так багато. На жаль, досі не вдалося досягти якісного та ефективного прориву у функціонуванні системи публічного адміністрування,

більш повно задовольнити потреби громадян, значно підвищити рівень їх життя.

Отже, реформування органів виконавчої влади повинно перетворити систему органів виконавчої влади на керований механізм з чітким розподілом повноважень та обов'язків, оптимізованим за змістом та переліком державних функцій, мінімальною кількістю державних службовців, вільних від корупції та орієнтованих на задоволення потреб суспільства.

**Список використаних джерел:**

1. Йосифович Д. І., Андрусишин Р. М. Проблеми реформування органів виконавчої влади в Україні. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. № 4. С. 143.
2. Западинчук О.П Оптимізація центральних органів виконавчої влади в контексті проведення адміністративної реформи. URL : <http://academy.gov.ua/ej/ej13/txts/Zapadynchuk.pdf>.
3. Авер'янов В., Дерещ В., Пухтецька А. Організація виконавчої влади потребує реформування. *Право України*. 2009. № 12. С. 40.
4. Реформа державного управління. URL: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/reformi/efektivne-vryaduvannya/reforma-derzhavnogo-pravlina>.

**Стрезєва А.В.**

здобувачка 1 курсу магістратури  
судово-адміністративного факультету  
Національного університету «Одеська юридична академія»

**ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ ПОРУШЕНЬ  
МИТНИХ ПРАВИЛ НА ПРИКЛАДІ НЕДЕКЛАРУВАННЯ  
ТОВАРІВ ТА ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ  
КОМЕРЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ**

Однією з найголовніших складників правозастосування у сфері митної справи є правильна кваліфікація порушення митних правил, адже це встановлення і процесуальна фіксація точної відповідності ознак протиправних дій або бездіяльності, які були вчинені особою, до ознак складу правопорушення, відповідальність за яке передбачена законодавством.